

+Рівненський державний гуманітарний університет
Історико-соціологічний факультет
Кафедра політичних наук

УДК 32
ББК 66
А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ. Матеріали ІІІ міжвузівської науково-практичної конференції молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. – 167 с.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

**МАТЕРІАЛИ
ІІІ МІЖВУЗІВСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ МОЛОДИХ ПОЛІТОЛОГІВ**

11 листопада 2011 р.

Ухвалено до друку рішенням кафедри політичних наук РДГУ.
Протокол № 10 від 30 листопада 2011 р.

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2011

Рівне–2012

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ: ІСТОРІЯ ТА СЬОГОДЕННЯ		
<i>Кобута Степан</i>	Загрози державній незалежності України: фобії українських патріотів	7
<i>Наумов Андрій</i>	Технології легітимізаційної політики правлячого режиму в сучасній Україні	9
<i>Івчик Наталія</i>	Відображення моделей етнополітичної поведінки в графіті (на прикладі м. Рівне)	10
<i>Сакрієр Оксана</i>	Проблеми конструювання політичного бренду в Україні	12
<i>Максимець Богдан</i>	Електоральна діяльність українських національно-демократичних партій у ході президентських виборів 2004 р.	14
<i>Мельник Віра</i>	Пропаганда ідеї державотворення на сторінках західноукраїнської преси на прикладі Рівненської та Волинської областей	15
<i>Найдич Марина</i>	Інституціоналізація молодіжної політики України	18
<i>Андрощук Ігор</i>	Взаємодія Президента та Верховної Ради України: теорія і практика	19
<i>Білецький Юрій</i>	„Середній клас" в Україні: проблема детермінації	20
<i>Мазур Ярослав</i>	Імідж сучасної України: стан і проблеми формування	22
<i>Легновська Лілія</i>	Адаптація виборчої системи України до європейських стандартів	23
<i>Сирота Дмитро</i>	Жіноче політичне лідерство в Україні	24
<i>Белова Анастасія</i>	Еволюція виборчих технологій в Україні	26
<i>Овдійчук Ірина</i>	Фактори формування електоральної поведінки в Україні	28
<i>Луцук Марія</i>	Вплив ідей Д. Донцова і М. Міхновського на програми сучасних вітчизняних політичних партій	30
<i>Міщук Віктор</i>	Народний рух України: проблеми становлення	31
<i>Градовий Павло</i>	Проблема колабораціонізму в СРСР у роки Великої Вітчизняної війни	33
<i>Брень Тетяна</i>	Регіональні ЗМІ як складова політичних виборчих технологій (на прикладі Рівненської області)	34
<i>Ричко Вікторія</i>	Українські ЗМІ як суб'єкт формування громадської думки	36
<i>Ланчик Поліна</i>	Політична культура сучасної української молоді	37
<i>Корольчук Оксана</i>	Псевдоменеджмент в політиці: теорія і практика в Україні	39
<i>Міщук Ольга</i>	Політична культура української молоді в контексті демократизації після „Помаранчевої" революції	41

**СЕКЦІЯ 2.
СВІТОВИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС:
МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ І ВНУТРІШНЯ
ПОЛІТИКА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ**

<i>Патлашинська Ірина</i>	Поняття легітимності миротворчої операції	43
<i>Генега Ірина</i>	Співпраця Російської Федерації з міжнародними організаціями (1990-ті роки): проблеми та перспективи	45
<i>Бойківський Любомир</i>	Особливості реалізації масштабних енергетичних проєктів в контексті діалогу Росія – ЄС	47
<i>Гайдукевич Анастасія</i>	Міждержавні відносини в трикутнику Росія–Польща–Україна: проблемне поле досліджень	48
<i>Руда Леся</i>	"Цивілізація" та "культура": історична спорідненість понять	50
<i>Притуляк Світлана</i>	Програмові засади діяльності Соціалістичного інтернаціоналу для подолання глобальних проблем в екології	51
<i>Венгрюк Лідія</i>	Явище етнізації політики як феномен політичного процесу	53
<i>Троян Віктор</i>	Європейська ідентичність у контексті сучасних пан'європейських ідей	55
<i>Романчук Тетяна</i>	Культура інтераціоналізму в поліетнічній державі: груповий та індивідуальний рівні	57
<i>Криворучко Наталія</i>	Координація співпраці України з ЄС: виклики і перспективи	58
<i>Федорак Світлана</i>	Етнонаціональні конфлікти як чинник дестабілізації системи міжнародної безпеки	60
<i>Петрович Інна</i>	Участь Польщі в миротворчих операціях Європейського Союзу	62
<i>Довганюк Мар'яна</i>	Теоретико-методологічні засади аналізу сучасного авторитаризму (на прикладі Білорусії та Казахстану)	63
<i>Малиновська Наталія</i>	Виборчі права мусульман у західноєвропейських державах	65
<i>Бараболя Тарас</i>	Харизматичний політичний імідж Муамара Каддафі	67
<i>Курилюк Галина</i>	Регіональна політика ЄС: інформаційна складова	69
<i>Творовський Віктор</i>	Україна в контексті сучасних геополітичних реалій	70
<i>Чугай Оксана</i>	Актуальні проблеми міжнародного ринку інформаційних послуг	72
<i>Борецька Ангеліна</i>	До питання про визначення глобального інформаційного простору	74
<i>Нагорняк Іван</i>	Глобальні комунікаційні мережі та їх вплив на політичні процеси в Україні	76
<i>Гривіцький Вадим</i>	Стан та перспективи реформування сектору безпеки і оборони України у нових політичних реаліях	77

<i>Антикало Назар</i>	Особливості політичних систем країн Латинської Америки	79
<i>Климчук Тетяна</i>	Особливе партнерство НАТО з Україною	81
<i>Ліннік Юрій</i>	Причини тероризму в сучасній Росії	82
<i>Бондарук Ганна</i>	Тероризм у Північній Ірландії як метод політичної боротьби	84
<i>Логвинюк Мар'яна</i>	Соціально-політична доктрина католицизму	86
<i>Гольберт Юлія</i>	Еволюція європейської соціал-демократичної ідеології у післявоєнний період	88
<i>Дзерун Сергій</i>	Глобалізація та релігія: сучасні погляди на розвиток цивілізації	90
<i>Костюк Тетяна</i>	Радянсько-німецький пакт про ненапад	92
<i>Левчук Ірина</i>	Модернізація Росії як побудова нової держави	93
<i>Леончик Світлана</i>	Модернізація Росії: ретроспективний погляд	95
<i>Кузьмицька Ольга</i>	Європейський суд з прав людини: динаміка звернень українських громадян	97
<i>Поліщук Ірина</i>	Теорія справедливої війни	99
<i>Федорчук Сергій</i>	Українські контингенти в миротворчих операціях ООН	100
СЕКЦІЯ 3.		
Проблеми і перспективи політичної модернізації в Україні		
<i>Валух Людмила</i>	Влада як основа життєдіяльності соціуму	102
<i>Хаврук Ігор</i>	Референдум як демократичний інститут	103
<i>Кобута Лариса</i>	Парадокси української багатопартійності: партії-невидимки	105
<i>Березовська-Чміль Олена</i>	Стратегічні напрями формування державної соціальної політики	107
<i>Мельник Роман</i>	Кадрова політика на початку 1990-х років в Росії в контексті становлення інституту президентства	109
<i>Мислюк Юлія</i>	Синергетично-ціннісні основи іміджу політичного лідера	111
<i>Тижбіряк Дар'я</i>	Місце політичної реклами у процесі маніпулювання	112
<i>Гаврилюк Світлана</i>	Особливості змішаної виборчої системи України та об'єднаної Німеччини	114
<i>Жуковська Аліса</i>	Громадянське суспільство як фактор функціонування інституту парламентаризму	116
<i>Петренко Марія</i>	Політичні партії в умовах сучасної виборчої системи України	118
<i>Українець Віктор</i>	Етапи поширення ісламського екстремізму в Україні	119
<i>Шарлай Віталій</i>	Специфіка розвитку інститутів громадянського суспільства в регіоні Центрально-Східної Європи	121
<i>Шкуро Антон</i>	Теоретичні аспекти політичних рішень	122

<i>Абрамчук Наталія</i>	Інституційно-правові аспекти регіональної політики Івано-Франківської області	124
<i>Тодоріко Аліна</i>	Сутність політичної довіри у трансформаційних процесах	126
<i>Кравчук Інна</i>	Екологічна безпека як складова національної безпеки	127
<i>Кузьменко Віталій</i>	Інформаційна безпека як складова національної безпеки держави	129
<i>Сірецький Іван</i>	Політична система Франції	132
<i>Паляниця Альона</i>	Підходи до визначення сутності політики	134
<i>Бендюк Олеся</i>	Вплив ЗМІ на формування політичного вибору громадян	135
<i>Пікула Микола</i>	Закон України „Про доступ до публічної інформації”: презентація влади в Інтернеті	137
<i>Наумчук Артур</i>	Ефективність органів місцевого самоврядування в Україні (на прикладі м. Острого)	139
<i>Архипенко Аліна</i>	Політико-правовий статус Кабінету Міністрів України в системі поділу влади: порівняльний аналіз за редакціями Конституції України 1996 і 2004 рр.	141
<i>Хомич Петро</i>	Переваги та недоліки змішаної виборчої системи на виборах до органів місцевого самоврядування в Україні	142
<i>Майко Тетяна</i>	Взаємодія органів місцевого самоврядування з місцевими представництвами виконавчої влади в Польській республіці	144
<i>Байрак Сергій</i>	Теоретико-методологічний аналіз дослідження політичної соціалізації	146
<i>Мадерук Христина</i>	Проблема державного регулювання церковно-суспільних відносин	148
<i>Кондратюк Марія</i>	Військова доктрина України	150
<i>Сверба Людмила</i>	Особливості сучасної політичної реклами	151
<i>Макарук Надія</i>	Досвід Польщі у розбудові демократичної системи місцевого самоврядування в Україні	152
<i>Ралець Андрій</i>	Права жінок та юридичні гарантії їх захисту в Україні	154
<i>Єрмейчук Іванна</i>	Електронне врядування в Україні	155
<i>Шимко Ольга</i>	Парламентаризм як об'єкт електоральних комунікацій	157
<i>Клімчук Тетяна</i>	Діяльність органів внутрішніх справ у реалізації державної етнополітичної політики	159
<i>Горбатюк Катерина</i>	Політика в морально-етичному вимірі	161
<i>Кондратюк Марія</i>	Закон про вибори – 2012 в Україні: три суперечливі новації.	163
<i>Кирильчук Микола</i>	Трансформації інституту президентства на пострадянському просторі: український та білоруський варіанти	165
<i>Шандалюк Тетяна</i>		

певними політичними ролями (А. Коен, Р. Мертон). Існує також підхід, за яким політична соціалізація є внутрішнім процесом людини, в результаті якого відбувається політизація почуттів, емоцій, поглядів (Г. Лассуелл, Е. Фром).

Не применшуючи значення розробок українських вчених, слід зазначити, що в них відсутні комплексні теоретичні дослідження процесу політичної соціалізації як складової становлення демократії. Потребує уваги розгляд загальних особливостей розвитку політичної соціалізації в ряді країн, що є відмінними за специфікою трансформаційних процесів. Їх дослідження надасть можливість аналізу особливостей розвитку процесу політичної соціалізації в країнах ЄС та України, а також визначення підходів відносно проблематики соціальної сфери та дотичних чинників, які формують сам процес політичної соціалізації як умови розвитку демократії у державі.

Процес політичної соціалізації має конкретно-історичний характер, адже обумовлений розвитком усієї системи наявних суспільно-політичних відносин та інститутів, точніше функціонуванням політичної системи суспільства. У такому розумінні дослідження політичної соціалізації має включати: політичну організацію даного суспільства (державні органи, політичні партії, організації тощо), наявні соціально-політичні норми, що визначають весь процес становлення індивідів як суб'єктів політичної діяльності; зміст соціально-історичного досвіду, що сконцентрований у політичній культурі; структуру соціальної системи, як проміжної ланки між людиною та політичною системою, що виступає базисом для формування індивідуальних мотивів політичної діяльності, переконань, поглядів, ціннісних орієнтацій тощо.

В умовах демократизації в Україні спостерігаються тенденції інституціалізації громадської думки, яка забезпечуючи більш активну участь громадян у політичному процесі, є впливовим важелем для політичного життя країни. Масові соціально-політичні орієнтації і цінності є чинниками, які здійснюють реальний вплив на розвиток демократичного процесу в Україні, тому слід констатувати, що соціально-політичні орієнтації та цінності відіграють важливу роль у процесі розвитку політичної соціалізації.

Безумовно, процес політичної соціалізації слід розглядати через призму змістів, які у практичному значенні обумовлюють межування його із процесами діяльності індивіда у сферах політичного характеру. Політична соціалізація особистості включає формування її в період розвитку та становлення індивіда як учасника подій політичних процесів. Процес її становлення відбувається з накопиченням соціально-політичного досвіду, який може набутися спадкового характеру через відкриту чи приховану форму його передачі. Це породжує своєрідний механізм залучення особистості до участі у політиці, які можуть відбуватися як через офіційні програми політичного виховання, так і неформальні групи, що забезпечують інтегративну передачу політичних установок та цінностей.

Оскільки для демократичних країн характерний активний показник політичної соціалізації, то особливо гостро ця тематика ілюструється у вигляді екстраполяції на специфіку розвитку українського суспільства в межах діяльності окремих індивідів, груп, спільнот, що є безпосередніми суб'єктами політичного процесу. Готовність суб'єктів до виконання політико-рольових функцій та активне включення їх у політичний процес визначають роль політичної соціалізації як елемента розвитку демократії у суверенних країнах.

Кондратюк Марія Миколаївна
(студентка 5 курсу РДГУ, наук. керівник – ст. викл. **Постельжук О.П.**)

ПРОБЛЕМА ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЦЕРКОВНО-СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН

Церковно-суспільні відносини – один із видів суспільних стосунків, що характеризує рівень, глибину та характер взаємозв'язку церкви та інших релігійних організацій з державою та громадянами. Місце і роль релігії в українському соціумі визначає Конституція України. Остання гарантує право кожного громадянина на свободу світогляду та віросповідання. Попри те, слід відмітити, що головним нормативно-правовим документом, що регулює сферу релігійного життя у державі є Закон України “Про свободу совісті та релігійні організації”. Однак, існування багатьох факторів (дискримінації за релігійною ознакою, тиску релігійних організацій на владу) дають підстави говорити про існування проблем, які потребують удосконалення державного врегулювання у церковно-суспільних відносинах.

Існуюча нормативно-правова база не в силі забезпечити прозорість у відносинах держави та церкви. Слід зауважити, що релігійна сфера України постійно політизувалася і політизується, чим визначається характер внутрішньо-конфесійних відносин Церков (протистояння між УПЦ (МП) та УКП КП). Прикладом для доведення логічності такого висновку є участь релігійних організацій у громадсько-політичному житті країни, що проявляється через опосередковане створення ними партій конфесійного спрямування, зокрема, наприклад, Християнсько-демократичної партії, Українсько-демократичної партії, Партії мусульман України тощо. Разом з тим, майже у всіх сферах суспільного життя, зокрема у політичній, відчувається вплив релігійного чинника.

Складна релігійно-конфесійна ситуація в країні обґрунтовується рядом проблем, які потребують належної реакції влади, зрештою законодавчого забезпечення. До них належить майнове протистояння між релігійними громадами, яке зумовлюється швидкими темпами збільшення їх середовища, невирішеними майновими чинниками, що є одним із каталізатором суперечностей. До проблем, які потребують державного врегулювання також належить й відсутність правових норм, завданням яких була б пропаганда вчень та релігійної практики новітніх релігійних рухів, які поширюються на території України.

Відсутність продуманої державної політики щодо створення сприятливих умов для налагодження міжконфесійного порозуміння в Україні є ще одним питанням, що вимагає розгляду та подальшої нароби нормативно-правової бази на найвищому рівні. Так, наприклад, ліквідація Президентом України В. Януковичем Державного комітету у справах національностей та релігій, зрештою передання його функцій (реєстрації статутів релігійних організацій) Державній реєстраційній службі продукує можливість легітимізації/реєстрації новітніх деструктивних релігійних організацій всупереч чинному законодавству України.

Повертаючись до Закону України “Про свободу совісті та релігійні організації” (1992 р.) можна констатувати, що питання унормування міжрелігійних/міжконфесійних відносин на базі даного нормативного документу потребує доопрацювання деяких його положень, чи взагалі прийняття нового закону. Доопрацювання потребують наприклад, проблеми реституції церковного майна, питання здобуття релігійними об'єднаннями статусу юридичної особи.

Так, наприклад, тривалий час на розгляд Верховної Ради України вносилися проекти нових законів, проте до сьогодні жоден не отримав схвалення. На думку В. Перевезія, ухвалення закону утруднюється через конфлікт інтересів суб'єктів релігійних відносин, а також наявності лобістських/кон'юктурних груп у парламенті окремих Церков, які зумовлюють упереджене ставлення депутатів до прийняття тих чи інших рішень у даному питанні.

Варто зазначити, в Україні дано функціонують релігійно-конфесійні інститути, які співпрацюють з державними органами управління з метою розбудови та унормування суспільних і державно-релігійних відносин. Найавторитетнішою серед них є Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій (ВРЦіРО) до якої входить близько 95 % релігійного середовища України. Вона відзначається своєю продуктивністю у співпраці з найвищими посадовими особами країни. Так, у квітні 2011 р. відбулася зустріч представників ВРЦіРО з Президентом України В. Януковичем, на якій було обговорено ряд актуальних питань, що стосуються державно-конфесійних відносин.

В рамках зустрічі водночас порушувалися проблеми щодо удосконалення законодавства у сфері релігії. Зокрема, представники ВРЦіРО звернулася з проханням до Президента зняти власне доручення, що стосується розробки нового проекту Закону України "Про свободу совісті та релігійні організації", оскільки останній потребує кореляції та врахування позицій багатьох церковних інституцій. На думку представників ВРЦіРО змін і пропозицій потребує і законодавство України про освіту. Зокрема, внесення наступних положень: визнати релігійні організації суб'єктами права заснування навчальних закладів державного стандарту освіти; комплексно вирішити питання щодо можливості акредитації духовних навчальних закладів. Разом з тим, представники релігійних організацій звертаються увагу на необхідність визнання державою дипломів про вищу духовну освіту, наукових ступенів, вчених звань, що присвоєні духовними навчальними закладами, та інші питання розвитку освіти з урахування потреб віруючих.

У налагодженні міжконфесійного порозуміння в першу чергу повинна бути зацікавлена держава. Тому одним із пріоритетних завдань, що стоїть перед керівництвом країни є утвердження обґрунтованих ідей, які мають на меті сприяти консолідації суспільства з притаманними йому регіональними, етнічними, конфесійними чи іншими відмінностями.

Для цього на державному рівні важливо, мабуть, фокусувати увагу на розвитку відносин між етнічними групами, які проживають на території України. Належної опіки та уваги потребують питанням співробітництва між самими конфесіями з урахуванням принципів "свободи" релігії, толерантності та взаємоповаги. Реалізація даної стратегії вимагає втручання держави, але лише як об'єктивного посередника. Влада має сприяти демократичному/гармонійному розвитку релігійного плюралізму в рамках країни, враховуючи негативні наслідки прикладів штучного керування релігійними процесами.

Отже, у сфері церковно-суспільних відносин України існує ряд проблем, які потребують державного регулювання. До найгостріших слід віднести недосконалість законодавства у сфері релігії; втручання влади у церковно-релігійне життя країни; участь самих релігійних організацій у політичних справах держави; проблема реституції церковного та культового майна; відсутність на законодавчому рівні чітких норм, які б регулювали діяльність деструктивних новітніх релігійних рухів, тощо.

Вирішення даних проблем вимагає оновлення чинного законодавства, що стосується сфери релігії та розробки конкретної моделі державно-церковних відносин, яка буде ґрунтуватися на визначенні держави та церкви як рівноправних суб'єктів державно-церковних відносин, кожен з яких діє у сфері своєї компетентності.

Сверба Людмила Вікторівна
(студентка 5 курсу РДГУ спеціальності „Політологія”,
наук. керівник – доц. Долганов П.С.)

ВІЙСЬКОВА ДОКТРИНА УКРАЇНИ

Україна, проголосивши 24 серпня 1991 р. свою незалежність, прагне жити в мирі та дружбі з усіма державами світу. Однак нині не виключена можливість виникнення воєнних конфліктів, що загрожуватимуть суверенітету нашої країни. 6 грудня 1991 р. Верховна Рада прийняла постанову про створення Збройних Сил. 19 жовтня 1993 р., які організуються і функціонують на основі доктрини України, затвердженої Верховною Радою, і законів України «Про Збройні Сили України» та «Про оборону України». Цим і зумовлена актуальність дослідження військової доктрини нашої держави.

Воєнна доктрина є ідейним стрижнем усієї воєнно-політичної діяльності держави (воєнної політики) як одного з напрямів загальної політики держави, політичних партій, громадських організацій та інституцій. Вона стосується інтересів суспільства та всіх державних структур.

У документах такого характеру наміри держави проголошуються відкрито, тому у воєнній доктрині не повинно бути жодних закритих розділів, її не може розробляти певна група осіб незалежно від громадськості та військово-наукових кіл. Необхідно також зауважити, що поняття «оборонна безпека» є ширшим, ніж поняття «воєнна безпека», тому вона забезпечується зусиллями всієї країни з урахуванням не тільки воєнних, а й економічних, інформаційних та інших чинників.

Загалом доктринальні питання у тому чи іншому вигляді виражені в різних документах: Конституції; Основах (Концепції) національної безпеки; Основах (Концепції) зовнішньої політики; різних законодавчих актах (наприклад, у законах України «Про основи зовнішньої та внутрішньої політики», «Про основи національної безпеки», «Про оборону України», «Про Збройні Сили України», «Про розвідувальні органи України», «Про цивільну оборону України» та ін.); у бойових та загальновійськових документах.

Воєнна доктрина – декларація політики держави у військовій (оборонній) галузі безпеки, це система офіційних поглядів та положень, які встановлюють напрями військового будівництва; умови підготовки держави та збройних сил до війни; засоби та форми ведення воєнних дій. Основні положення воєнної доктрини складаються та змінюються залежно від політики та суспільного устрою, рівня розвитку виробничих сил, нових наукових досягнень і характеру очікуваної війни.

Однак саме в основах воєнної доктрини акумулюються найважливіші з доктринальних питань, як-от: загрози безпеці країни та оборонні завдання, що постають внаслідок цього; політичні та правові основи воєнної (оборонної)

Перші вибори президента Білорусії відбулися 10 липня 1994 року, в них брали участь 6 кандидатів. У другому турі з результатом близько 80 % переміг Олександр Лукашенко. 24 листопада 1996 в Білорусії був проведений референдум, на який були винесені поправки, що розширюють повноваження виконавчої влади і президента, і деякі інші питання. За прийняття поправок висловилося 70,45 % виборців. 9 вересня 2001 відбулися чергові вибори президента, переможцем в яких знов став Лукашенко, набравши 75,62 % голосів. 17 жовтня 2004 був проведений референдум про внесення поправок в Конституцію, що знімають обмеження на кількість президентських термінів. 77,3 % виборців підтримало ці зміни. Слід зазначити, що зміни до закону «Про президента Республіки Білорусь», що виключають обмеження в два терміни, були схвалені Радою республіки лише 5 жовтня 2006.

Перш за все, проблема політичного устрою Білорусії полягає в тому, що майже вся вертикаль влади республіки Білорусія формується саме президентом. Таким чином, внутрішня й зовнішня політика формується в залежності від поглядів та переконань президента республіки. Проблема внутрішнього управління республіки Білорусь полягає і в тому, що всі силові структури також формуються в залежності від інтересів президента, це створює передумови придушення демократії. Свідченням цього є ситуація на виборах президента Білорусії, коли мітинги після виборів президента були суворо розігнані силовими структурами.

Друга проблема полягає в тому, що президент Білорусії на сьогоднішній день знаходиться при владі третій строк поспіль, що створює передумови захоплення влади та перебування на пості президента надалі.

По-третє, недосконалість політичного устрою Білорусії полягає в процедурі обмеження влади президента в республіці. Президент Республіки Білорусь може бути достроково звільнений з посади при стійкій нездатності за станом здоров'я, у зв'язку з здійсненням державної зради або іншого тяжкого злочину. Таке рішення вважається прийнятним, якщо за нього проголосувала більшість від повного складу Палати представників по пропозиції не менше однієї третини її депутатів та не менше двох третин від повного складу Ради Республіки. Процедура імпічменту не передбачена в Конституції, таким чином майже не можливо обмежити владу президента в країні демократичними механізмами.

Отже, практика президентської влади в країнах пострадянського простору показує, що у порівнянні з усіма іншими вищими посадовими особами, президент має особливий статус. Його прерогативи дозволяють відігравати провідну роль у суспільно-політичному житті.

Сьогодні особливої актуальності набуває питання довіри громадян до політичних інститутів, особливо в тих країнах, які здійснюють політичну модернізацію, і, у першу чергу, це стосується інституту президентства.

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

Матеріали III міжвузівської науково-практичної
конференції молодих політологів

11 листопада 2011 р.

Підписано до друку 30.11.2011 р. Формат 60x84.
Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.
Ум. друк. арк. 12,85. Замовлення № 112/1. Наклад 300.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
ПП Самборський І.О.
33028, м. Рівне, вул. Толстого, 3, тел. (0362) 22-41-20

A 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ.
Матеріали III міжвузівської науково-практичної конференції
молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. –
167 с.

УДК 32
ББК 66

© Рівненський державний
гуманітарний університет, 2011